

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. III. An professio mariti invitâ, vel ingorante uxore facta, & vice versa uxoris, invito vel ignorante marito post consummatum matrimonium, sit valida, & ad quid obliger.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

redire debeat, etiam si hæc votum continentie jam fecisset, cum voti talis absolutus valor à professione securitatem alterius dependeat, tanquam à conditione.

§. II.

An professio emissa à conjuge cum licentia alterius conjugis, manentis in sæculo, sive cum voto castitatis, sive sine illo, sit valida?

Respondetur validam fore, modò cum consensu manentis in sæculo fuerit facta, quamvis nec religionem hæc, si juvenis, aut de incontinentie periculo suspecta fuerat, ingressa fuerit, nec votum continentie in sæculo manens emisit, si senex fuerat, & extra incontinentie suspicionem, prout communiter sentiunt Canonistæ, & probant ex canone Agathosa 2.1. caus. 27. q. 2. & c. ex parte. 9. junct. Gloss. verbo de jure h. i. cum illicita quidem dicatur à jure talis professio, non tamen invalida, si consentiente uxore facta sit; & hinc, si maritus talis, qui cum licentia quidem uxoris professus est, hac tamen non proficiente, nec votum continentie faciente, per Episcopum ad uxorem hanc suam redire jubeatur (quod facere posse Episcopum, ob incontinentie periculum, ex parte uxoris, ex cit. c. 1. patet) exigere quidem non potest debitum, neque post mortem hujus suæ conjugis ad secundas nuptias transire, ob impedimentum ditimens voti, reddere tamen debitum conjugale, conjugi huic suæ debet, cum per licentiam transeundi ad

religionem concessam, suo juri, quod habet ad petendum debitum, legitime non cesserit, neque votum continentie fecerit, nisi conscia uxor juris disponens, de suo etiam in religionem ingressu, aut vovenda continentia, licentiam proficendi marito dedisset; hoc enim in casu revocari vir non posset, cum uxoris talis licentia in ordine professus, quamvis uxor suam postmodum obligationem, quam merito, dando licentiam marito, cum tali conscientia juris, in se suscepisse censetur, non impleat, prout iterum colligitur ex cit. c. 1. h. i.

§. III.

An professio mariti invitâ, vel ignorante uxore facta, & vice versa uxoris, invito vel ignorante marito post consummatum matrimonium, sit valida, & ad quid obligat.

Respondetur non valere quidem talem professionem post consummatum matrimonium, invitâ, vel etiam ignorante, aut contradicente alterâ thori parte factam, ita ut mortuâ hac comparte suâ ad religionem transire non teneatur, qui taliter professus est, obligare tamen talem professionem in viâ simplicis voti continentie; ita ut taliter professus petere non possit postmodum debitum, quamvis reddere teneatur, & post mortem hujus suæ compartis perpetuam continentiam servare teneatur, c. Quidam. 3. & c. Placet. 12. h. i. cum in tali casu præjudicium quidem inferre non potuit per professionem talem suæ conjugi, quia tamen, invitâ etiam conjugæ, vovere potest continentiam, id quod

quod potuit facere, merito fecisse censetur; neque tamen exinde inferre licet, ergo etiam professio religiosa, quamvis non valeat in vim professionis religiosæ valebit tamen in vim simplicis voti religionis: Negatur enim hoc illatum, cum conjugatus durante matrimonio inhabilis sit ad tradendum se religioni (sive per professionem, sive per votum simplex hoc fiat) perpetuò suæ conjugii alligatus, à qua discedere non potest, sine illius consensu; ad petendum autem debitum, sicuti non tenetur, durante etiam matrimonio, ita per votum potest illam licentiam sibi adiungere, durante etiam matrimonio: quod si tamen uterque conjux in religione profiteatur, non obtentâ mutuâ licentiâ, videtur valida utriusque professio, quia ipso facto censeari possunt licentiam sibi mutuò dedisse.

§. IV.

An professio conjugati facta, cum licentia alterius conjugis, per metum tamen, aut dolum obtentâ, sit valida, & an etiam, si sit facta, altero conjugis sciente, & tacente, ac dissimulante, teneat?

Respondetur primò nullam esse professionem, si licentia ad profitemdum ab altero conjugis per metum gravem & injustum, vel injustum dolum extorta sit c. Veniens 16. & c. accedens. 17. h. e. junct. Glossa V. votis, ita ut taliter professus, voto quidem simplicis continentia obligetur, non tamen religiosâ professione, & si ad sæculum redire velit, post mortem suæ prioris conjugis, à qua licentia profitemdi taliter extorta fuit, aliud matrimonium (validè

saltem) contrahere possit, prout et dictis etiam jam patet. Cum enim professio debeat esse libera, & nihil debeat consequenter etiam ea, quæ ad talis professionem requiruntur, ut requiritur cessio hæc, sive licentia, libera esse debet (libertate debitâ) & absque dolo.

Secundò irritam quidem esse eam professionem mariti v. g. si uxor nec expressè in eam consensit, dando licentiam, neque positivè contradidit, nec repugnavit, sed tacuit, & dissimulavit (cum in tali casu valdè præjudiciali incertitudo non habeatur pro consensu) tamen semper, dum vixit, tacuit, & maritum non revocavit, validatur ex licentia probabili ipso facto talis professio, si postmodum uxor mortuatur, cum impedimentum validæ professionis, matrimonium scilicet, ablatum sit, c. consensu 10. h. e. ex probabiliore tamen, non revocatur per solam conjugii mortem talis professio, sed requiritur novus profitemtis consensus, tacitè, vel expressè ratificans primam professionem, quæ scivit esse nullam, cum solo tractu temporis, & per solam mortem uxoris professio prius invalida, non censetur revocari ob magnam professionis incertitudinem.

§. V.

An votum simplex continentia, à uno conjugis, cum licentia alterius, per matrimonium consummatum, vel à utroque communis consensu consummatum sit validum, & licitum, & ad quid obliget?

Validè & licitè hæc talia vota, vel à uno conjugis cum consensu alterius, vel